

mertesd meg
 helyből tudó
 (Ters.) Hogy
 a Mindszent-
 mind azokat
 k nincs. —
 semmi össze-
 helyet *Forgó*
 őtt ifjakkak
 — *Békeffy*
 ved a mese-
Kégl Mar-
csont Ferke
 ónap mulva,
 meg. Már
 — *Polnitzky*
 iután megir-
 a illik) nem
 levél-írók is
 tjl össze-
 ne hányd el.
 házy *Erzsé-*
 kifelejtetted.
 régi és most
 etőfi *Sándor*
 fordult elő,
 től el kell
 esebbét. Azt
 zálása külön-
 gszerkeszti.)
 nd annak a
 foglaltatik.
Desiderius,
Melania: a
 kla. *Paulus:*
 ate. *Severus:*
 ek a héber,
 — *Dr. F. S.*
 kettős kül-
 üldjem? —
 ásul veszem
 . Megjavul-
 nem szilár-
Morzányi
 att. 2 ik kér-
 git. A ver-
 jobb mint
 osságot. Jó
 erre méltó is
 s leveledet,
 is vannak
 tudom, oly
 esen fogok
Rikárd. Az
 — *Kenyeres*
 sok belőle
 a különféle
 ? — *Több*

KIS LAP

... TOVA SIKLOTTAK A JÉGEN. (Lásd a 307. lapon.)

Szerkeszti *Forgó* bácsi.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

(Folytatás.)

TOM még nem hallotta ugyan az angyalok muzsikáját, de szebbnek, kedvesebbnek azt sem tudta volna képzelni annál a puska-ropogásnál és annál a kiáltásnál, mely Gordon bácsitól eredt.

— Megyek, megyek! Rőgtön lenn leszek!

Nagy igyekeztében majd lebukfenczezett a magasból. Gyorsan fölkapta a létrát, lebocsátotta és a következő pillanatban már kinyitotta az ajtót.

— Gyönyörű dolog, ha az embert így fogadják a saját házában! szólt az öreg vadász tréfásan.

— Inkább mondhatnám én, hogy gyönyörű fogadtatásra talál a vendég itt a Gordon bácsi házában, vágott Tom szintén nevetve vissza. No, csak hogy végre megjött, kedves Gordon bácsi!

— No, hiszen volt társaságod, nem unatkoztál. Mi? Nero! Hol vagy? Ejnye, a semmiházi, még mindig nem telt be a mulatsággal! Pedig ma este bőven volt része benne.

— Ugyan? És valjon mivel mulat?

— Enyeleg az atyafiaival, farkas komáékkal. Látom, amott is csirógat egyet.

A fényes holdvilágnál valóban látni lehetett, amint Nero a befagyott folyón rávetette magát egy megkésetten menekülő ordasra. Egy pillanat alatt leteperte és megfojtotta.

— A kópé most haza nem jön, amig csak egyet is szimatol itt a környéken. No, de ezek itt a szobámban már eleget melengetőztek, nem szeretem itt őket.

Megfogta az agyonlőtt farkasok egyikét és kivonszolta a szabadba. Tom is segített, rövid idő alatt rendbe hozták a szobát, aztán bezárták az ajtót, mert künn csikorgó hideg volt.

— Nero majd bekérezkedik, ha megelégette a mulatságot, szólt az öreg vadász. Hanem ide benn is hiába ég a tűz, ha az ablakon befujdogál a szél.

Elő keresett néhány nagy állatbört és betömte a törött ablakokat.

— Szépen gazdálkodtatok, barátocskám, mondá kedélyesen.

— Nem vagyok az oka, Gordon bácsi. Én az ajtón jöttem be, de azok a bestiák neki rontottak az ablakoknak.

— Neveletlen ficzkók! No, a bundájok árából majd csak kitelik a károm.

— De hová lettek oly hirtelen azok, amelyek a ház előtt ólálkodtak? Nem hallottam, hogy Gordon bácsi lőtt volna rájuk.

— Fölösleges lett volna. Mikor közeledtünk, elénkbe siettek. Nero is örült a találkozásnak és hamarosan elkészült kettővel; a harmadik aztán nem várta meg az ölelést, hanem kerekét oldott; de ugy látom, Nero utól érte. Én aztán az ajtóhoz léptem, de nem tudtam kinyitni, tehát mindjárt tudtam, hogy vendégem van; az ablakból pedig megértettem a többit.

Az öreg elmondta, hogy egyik szomszéd telepítvényesnél járt látogatóban.

— De hát te, fiam, hogy kerültél ide ezzel a gyönyörű ordas kompániával?

Hamar elbeszélte Tom a veszedelmes koresolyázó kirándulást és most, hogy tul volt a veszélyen, csak még nagyobb aggodalommal gondolt kedves pajtására. Hova lett Bob? Mi lett belőle?!

Nyugtalanul ugrott föl a székről melyen néhány percz óta pihent.

— Szegény Bob talán nagy veszedelemben van . . . tennünk kell érte valamit!

Az öreg vadász, amint megtudta a dolog állását, szintén elkomolyodott.

— Gonosz história, nagyon gonosz! mondá. De nem szabad mindjárt kétségbe esni. Bob még életben lehet.

— De okvetlenül bajban van, másképp már ide jött volna.

— Majd meglátjuk, mért nem jött. Utána nézünk.

— Igen, igen, siessünk! Minden percz drága!

Tom mindjárt meg is indult az ajtó felé, de az öreg vissza tartotta.

— Siessünk, barátom, de ne hirtelenkedjünk! Ilyen éjjeli sétára nem szabad csak úgy pusztá kézzel az erdőbe indulni. Három golyót kilőttem a puskámból, ezt helyre kell pótolni. Te pedig szintén fogj puskát a kezedbe.

— Igaz! Persze hogy szükséges lehet!

És elő vette azt a régi szerkezetű puskát, melyből a farkasokra lőtt s melyet újra megtölteni aztán már nem ért rá.

— Nem azt! szólt Gordon bácsi.

Levett a falról egy új szerkezetű ismétlődő puskát, gyors pillantással mintegy megvizsgálta, aztán Tomnak a kezébe adta.

— Meg van töltve? kérdé a fiu.

— Hogy ne? Hat golyót lőhetsz ki belőle.

— És ez a puska ott függött, megtöltve! Ó, én ügyetlen! Ha ezt veszem elő, mily gyönyörűségesen durranthattam volna le valamennyi farkast, valahány csak bedugta az orrát az ablakon!

— Nem néztél jól körül, fiacskám, mert meg voltál szeppeve. Pedig veszedelem-

ben csak a hidegvér segít, No, különben nincs mit röstelkedned, így is jól kivágtad magadat. Nem volt tréfa dolog.

Az ajtón kapargálás hallatszott.

— Ahá, megjött Nero barátom. Éppen jókor, szükségünk lesz rád.

Bebocsátotta a kutyát. Az okos állat, amint egy pillantást vetett gazdájára, már tudta, hogy ez készül valahová, az pedig természetes, hogy neki kísérnie kell. Örven-dezve csóválta a farkát és az ajtó felé indult. Az öreg vadász azonban vissza hívta és így szólt:

— Figyelj, Nero! Ismered Bob barátomat, ugy-e? A mult héten ott jártunk náluk, ő is többször volt itt. Hiszen emlékezhetel rá, mindig szeretted. No's, ma este Bob ide készült, de farkasok vették üldözőbe, nem juthatott ide, nem is tudjuk, hol van. Most hát keresni fogjuk és szeretném, ha te is segítenél.

Gordon bácsi oly komolyan mondotta ezt, mint aki teljesen hiszi, hogy az eb minden szót megértett. Nem csak hogy mennek valahová, hanem hogy Bob keresésére mennek. És ki tudja? . . . talán nem is csalódott.

Még néhány nagy hasáb fát dobtak a tüzre, hogy tovább lobogjon. Aztán megindultak.

Az öreg vadász elő szedte a korcsolyáit is. Tom pedig a folyó partján szintén hamar megtalálta a futása közben eldobott korcsolyákat. Talpukra illesztették és tovasiklottak a jégen. (Lásd a képet a címlapon.)

Tom váltig szerette volna tudni, van-e Gordon bácsinak valami terve, hol és miképpen keressék a Bob nyomát? Ő maga bizony nem tudta, hogyan kell a dolog-

hoz fogni. De az öreg nem igen beszélt. Otthon, pipa-szóval, szívesen mesélgetett, éppen nem fukarkodott a szóval; de mihelyt puskával a kezében »dologra« indult, nem csak maga nem beszélt, hanem azt sem szerette, ha kísérője szól hozzá. Régi vadászszokása volt ez, de különben majd nem minden igazi vadásznak is szokása. Tom pedig, tudván ezt, csak akkor szólt, ha az öreg kérdezett valamit.

Gordon bácsinak talán nem is volt mindjárt kezdetben határozott terve. Igen, ha erdőben köllene az eltűnt fiut keresni, ott az öreg vadász és éles szimatu kutyája hamar rátalálnának a nyomra, a legcsekélyebb jelecskéből is tudnának olvasni. De Bob a jégen menekült, a korcsolya aczelától pedig nem marad a jégen olyan nyom, mint az ember vagy állat tulajdon lábától, melyet a kutya éles orra megszi-
matol.

Segítségül szolgált elienben a fényes holdvilág, mert jól meg lehetett a jégen látni minden karczolást, ámbár a korcsolyától hasított vonalat nagyon bizonytalaná tette az üldöző farkasok körmétől eredő sűrű karczolás. Legjobbnek látszott tehát, ha ezt a nyomot követik, mert ebből körül-belől megtudhatják, merre és meddig menekült Bob ama farkas-csorda elől, mely miatt nem juthatott ki a Gordon bácsi házához.

Mialatt a parton fölcsatolták a korcsolyákat, az öreg vadász röviden, de alaposan kikérdezte, mikor és milyen helyzetben látta Tom utoljára a pajtását, mennyire volt ez tőle, mikor külön szakadtak és körül-belől hol lehetett, mikor Tom kiért a partra? Tom pontosan elmondott mindent, hozzá téve azt is, hogy Bobnak

pisztoly is volt a zsebében, de már csak két-három töltés volt benne.

— Az is jó, felelt az öreg. És hallottál lövést, mikor már a házban voltál?

— Nem én. A farkasok zene-bonájától meg sem hallhattam volna.

— Dehogy nem! A lövés nagyon hallatszik az éjben és a durranása nagyon különbözik a farkas-üvöltéstől.

— Akkor hát nem lőtt Bob, mert nem hallottam semmit.

— Ez jó, nagyon jó.

Tom nem értette meg rögtön, de aztán lassanként maga is olyan-formát gondolt, hogy Gordon bácsinak igaza van. Bob eleinte nagyon hamar kész volt a lövésre; éppen ő, Tom, tartotta vissza és intette, hogy tartsa fenn a lövést a legvégső szükség esetére. Bob bizonyosan követte ezt a tanácsot akkor is, mikor magára maradt. Ha a farkasok utól érték volna, ha már semmi reménye sem maradt volna a menekülésre, akkor Bob okvetlenül elő rántja a fegyvert, nem adja ingyen az életét, hanem legalább egyet-kettőt leterít a fene-vadakból.

Tom majdnem ujjongott örömeiben, mikor okoskodása során idáig jutott.

— Hisz' ez nagyon természetes! Ugy-e, Gordon bácsi, szinte bizonyos, hogy Bob megmenekült?

— Azt nem mondtam. Nem bizonyos. Eljuthatott messzire, ott aztán már lőhetett is úgy, hogy nem halhattad. Semmi sem bizonyos. De épp azért nem szabad csüggedni.

A jó fiúnak nagyot lohadt az öröme; szótlanul haladt az öreg vadász mellett. Gordon bácsi kitűnő korcsolyázó volt, öreg lábai bizony-bizony még versenyre kelhettek a Tom fürge lábaival. Nero pedig jeleske-

ben, de már csak
enne.

őreg. És hallottál
ban voltál?

sok zene-bonájától
na.

lövés nagyon hal-
durranása nagyon
ltéstől.

ött Bob, mert nem

rgőtön, de aztán

an-formát gondolt,

igaza van. Bob

ész volt a lövésre;

vissza és intette.

st a legvégső szük-

osan követte ezt a

magára maradt.

ék volna, ha már

adt volna a mene-

tlenül elő rántja a

n az életét, hanem

rit a fene-vadakból.

ott örömeben, mi-

áig jutott.

ermészetes! Ugy-e,

izonyos, hogy Bob

m. Nem bizonyos.

t aztán már löhe-

halhattad. Semmi

azért nem szabad

lohadt az öröme;

g vadász mellett.

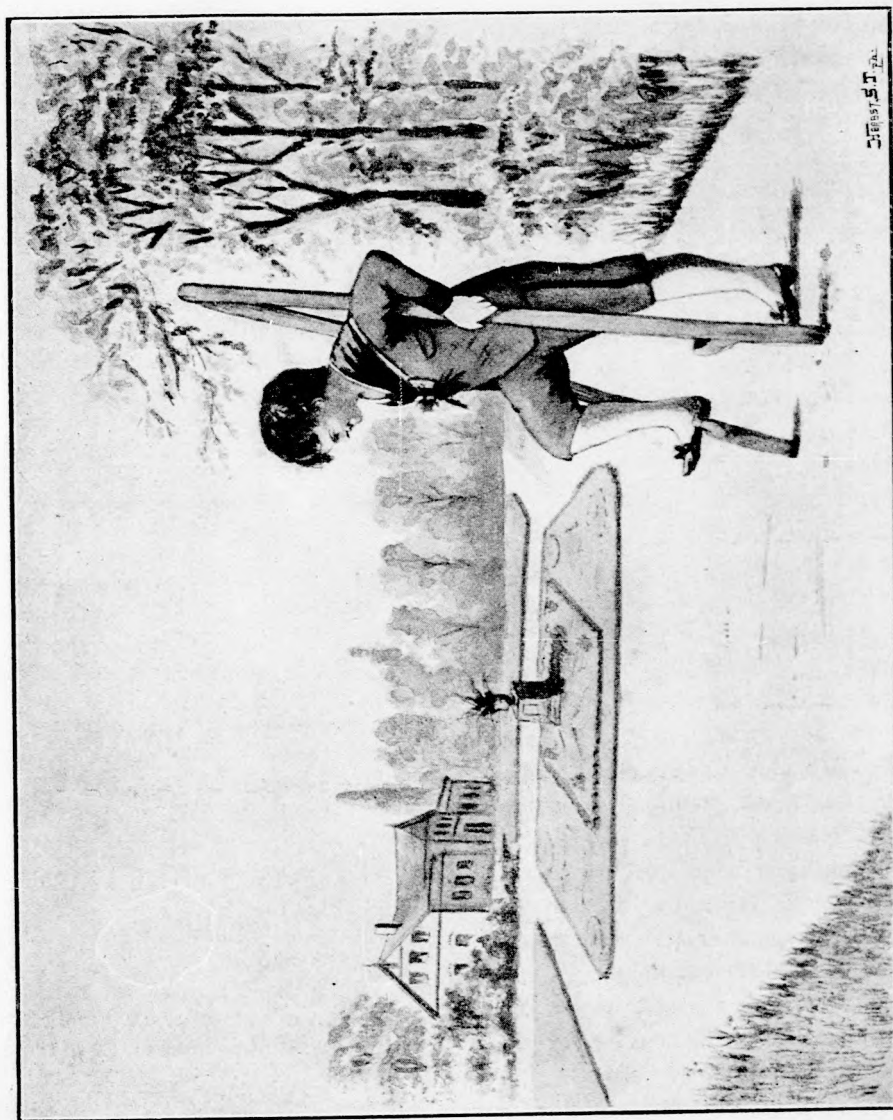
csolyázó volt, öreg

ersenyre kelhettek

ero pedig jeleske-

dett a jégen való futásban is; minden meg-
erőltetés nélkül folyvást ott nyargalt a
gazdája mellett.

Legelőször arra a helyre mentek, ahol
Tom utoljára látta pajtását. Ez a hely a
folyó tulsó partja közelében volt és a jégen

LÁPTÓVAL. (Lásd a 311. lapon.)

tisztán lehetett látni a farkasok kör-
métől eredő karczolásokat és a korcsolya
aczelától hasított barázdát. Az is mindjárt
szembe ötlött, hogy a nyom lefelé vezet a

folyón. Gordon bácsi, Tom és Nero tehát szintén ebben az irányban haladtak tovább, de nem nagyon sebesen, hogy szemmel tartassák a nyomot.

Egy helyen a korcsolya nyoma egészen a parthoz vezetett. Bob talán ki akart jutni a partra, hogy ott fára kapaszkodjék föl az ordasok elöl. De a parton a hóban semmi láb-nyom sem látszott. Bob tehát bizonyosan lemondott a tervről, mert nem volt olyan közel, hogy elérhette volna, mielőtt a farkasok őt elérik. Csakugyan: kevésse odább már újra rátaláltak a korcsolyanyomra, mely aztán egy kis öbölbe kanyarodott. A folyóból itt egy keskeny, nem is igen hosszú holt-ág nyult be; ez a kis víz-nyelv most szintén keményen be volt fagyva. Gordon bácsi nagyon megcsóválta fejét, mikor a nyom ide vezetett.

— Rossz helyre futott Bob, dörmögte. Itt a jég hamar véget ér, arra meg szűk a hely, hogy Bob vissza fordulva elkerülhette volna az őt üldöző farkasokat . . . Künn a szárazon pedig a farkasok jobban tudnak futni.

Tom nem igen értette, mit dörmög az öreg; csak látta, hogy nincs megelégedve. Nero pedig ez alatt, gazdájának elejébe kerülve, a jég közelébe tartott orral ügetett előre, miközben néha halk vinynyogó hangot hallatott, mint ha azt akarta volna jelezni, hogy már tud valamit. Az öreg vadász jól ismerte ezt a hangot, nem is vizsgálta tovább a jeget, hanem követte a kutyát. Ez pedig egyszerre csak megállt és vakkantott.

Gordon bácsi rögtön ott termett, lehajolt és figyelmesen vizsgálta a jeget, de csak néhány másod-perczig. Mikor aztán fölállt, így szólt Tomhoz:

— Ez a kutya többet tud, mint amennyit a gazdája valaha megtanulhat. Én meg te, barátocskám, tudatlan kontárok vagyunk, Nero pedig mester.

(Folytatása következik.)

KLÁRIKA BÉKIT.

(Képpel a 313. lapon.)

HOLMI csekély kis dologért
Össze vesztetek . . .

Ugyan Lajos, ugyan Béla,
Legyen eszetek!

Oly kedvesen folyt a játék
A fák árnyiban . . .

Labdázgattunk, futkorásztunk
Mulattunk vigan;

S most egy hitvány semmiért, mily
Össze zördülés!

Villám sem volt, és egyszerre
Mérges dördülés!

Ej no! . . . hadd is legyen vége!
Már ez mi dolog?

Látom, látom . . . Béla enged,
Arcza mosolyog.

Kisüt a nap, el is oszlik
A kicsiny boru . . .

Ne is legyen barátok közt
Csunya háberu.

ÁLLATOK FURFANGJA.

A szelid házi állatoknál sokszor tapasztaljuk, mily okosan gondolkoznak. A vad állatok közt kivált a róka áll ravasz kópé hírében; de van más is olyan, amely folyvást furfangos csalapintasággal él. Egy természet-tudós beszéli:

A legotrombább állatok egyike az alligátor, mely a közép-amerikai vizekben él. Hogy torkos és veszedelmes, azt mindenki tudja, de, hogy furfangos is, azt kevesen tennék föl róla. Pedig aki megfigyeli,

hamar meggyőződik, hogy az alligator igazi vízi róka.

Igaz, szüksége is van rá, hogy furfangoskodják, mert különben felkopnák az álla. A vízben és a part közelében élő többi állatok messze elkerülik a veszedelmes fízkót, ha látják. Az alligator pedig tud ugyan uszni is, a szárazon járni is, de egyiket sem nagyon sebesen. Így aztán a kiszemelt prédája könnyen elmenekül.

De mit cselekszik a ravasz? Kimegy a partra és elterül, aztán mozdulatlan marad. Ő mint ha már egy csöpp élet sem volna benne. Órákig marad így. A körülötte gyanakodva járó állatok végre azt hiszik, hogy csakugyan nem él, közelébe mennek és . . . végők van, bekapja. Máskor meg a víz partján levő iszapba furja be magát; ami kilátszik is belőle, csak iszapnak látszik. El pedig ott egy sertés-féle állat, mely szeret az iszapban hemperegni. Gyanutlanul közeledik, nem lát semmi veszedelmet, és . . . egyszerre csak megmozdul az iszap, az éhes alligator kitér a borzalmas száját és bekapja áldozatát. Vagy pedig a folyón vígan uszkálnak csapatosan a vízi madarak. Valami barnás fadarabot hoz lassan lefelé a víz. No, ettől nincs mit félni. Pedig az a fadarab az alligator feje. Épp csak annyira van ki a vízből, hogy a fél szemével végig pillanthat a folyón. Mikor már eléggé közelre jutott, lassan elmerül s mélyen a víz alatt uszva, egyszerre csak megkapja az egyik madárnak a lábát, aztán lehúzza a víz alá. A többi hamarjában nem is tudja, hova lett a társuk . . . talán jó kedvükből merült a víz alá. Csak mikor már hármát-négyet is elért a veszedelem, akkor veszi észre a többi és ijedten rebben szét.

De a furfangos alligator már nem bánja. Ő jól lakott.

Ilyen a gonosz ragadozó a furfangja. Ám a kedves kis dalos madárkák is értenek a csalafintasághoz. Csak hogy ők szegénykéik, védelmükre használják.

A dalos madarak majd nem mind nagyon aprók és gyöngék. Legtöbbje nem is szó-

lal meg, amíg teljesen meg nem tollasodik; de vannak olyanok is, melyek már egészen fiatalon rágyujtanak a nótára. És sok dalos madárka van, aki nagy mester a hamiskodásban. A vörös-begy, a pacsirta, a rigó pompásan utánozza más madarak hangját s ezzel tévedésbe ejti ellenségét.

Ezek a furfangos szárnyas kis jószágok még más csellel is élnek, mikor gyanítják, hogy ellenség van közel. Ha a fiatalok az öregektől vagy ezek egymástól kissé távolabb vannak, de jelt akarnak adni egymásnak, vagy hívogatják, figyelmeztetik egymást, akkor egyszerre csak — hasbeszélőkké lesznek: azaz, olyan formán hallatják a szavukat, hogy ez egészen másfelől hangzik, mint ahonnan igazában szólt. A vércse, kánya a csalóka hang után hamis irányba megy, a fortélyos kis madár pedig szépen elmenekül.

L Á B T Ó V A L.

(Képpel a 309. lapon.)

FÖLADATOD, hogy ha nehéz,
Törekedj megoldani.
Ha rövid a lábaid szára,
Igyekezz megtoldani.

Mert még kicsi legény vagyok
S nagyot lépni szeretek:
Lábtót kapok talpam alá
S vígan utnak eredek.

Ut kövecset meg nem érzem,
Czipőm be nem sározom,
S lépegetek a tó szélén,
Vizen át is szárazon.

V I G M U N K A S O K.

(Képpel a 312. lapon.)

VÍDÁM nóta hangzik a magasból, a süri lomb körül. Mert az már úgy szokás, hogy aki fí gálgat, az vagy dalol vagy füttyörész.

Persze nem mindenki hallja, aki ott jár a zöld lomb alatt. Azt hiszi, csak a fa-levél susog és zizeg. Pedig munkás kis manók

dolgoznak ott jó kedvvel, szorgalmasan. Nem is ér az olyan munka semmit, amely nem jó kedvvel készül.

— No pajtáskám, hányadán vagy? szólt az egyik kis manócska. Én elkészültem a levelemmel.

— Én is. Mondhatom, remekül sikerült.

— De az enyém is. Jöhetnek már a majálistozók. Szeretném azt a piktort látni, aki ilyen falevelet füst!

— Olyan nincs, pajtáskám. Azért jönnek az emberek ki a kertbe, erdőbe, hogy a mi

munkánkban az élő fa zöldjében gyönyörködjenek. Hát csak iparkodjunk is, mert sok a dolog ezzel a millió fával, bokorral.

— Az a jó! Eleget pihentünk a télen. Az bizony unalmas volt. Most már nem unatkozunk. Alig győzzük festékekkel, ecsettel, hogy a lomb mindig a legújabb divat szerint pompázzon: tavasz elején halvány sárgás zöldben, nyár közeledtével pedig haragos zöld színben.

— De meg is bámulják a pingálásunkat! Ni, csiga-biga barátunk is föllátogat

VIG MUNKÁSOK.

hozzánk, ő is gyönyörködni akar a munkánkban.

— Gyanum van a kópéra. Hallod-e, csiga-biga, vigyázz ám erre a most frissiben elkészült zsöngé levélkére, meg ne rontsd!

— Ó dehogy! Ne féljete! Az ilyen zsöngé levélnek nagy barátja vagyok, úgy szeretem, majd megeszem!

Rá is mászott a levélre és . . . bele akart harapni. De résen állt a manócska és nagyot ütött a torkos csiga-biga szarvára. Ijedten huzódott be csiga-biga ur a házába,

de így aztán legurult a levélről, lepottyant a fa alá a fűbe. A manócskák pedig nevettek.

— No, nem tört se keze, se lába, de ha a fejét kissé oda koppintotta, úgy kell a torkosnak!

— Igaz. De most elég a pihenésből. Dologra!

S vigan dolgoztak tovább. Ha kisétáltak a ligetbe, erdőre, láthatjátok, milyen szorgalmasok voltak: minden fa és bokor üde zöldben ragyog.

djében gyönyör-
odjunk is, mert
fával, bokorral.
hentünk a télen.
Most már nem
festékkal, ecset-
legujabb divat
elején halvány
zeledtével pedig

k a pingálásun-
nk is föllátogat

lről, lepottyant
pedig nevettek.
e, se lába, de
totta, úgy kell

a pihenésből.

Ha kísértáltak
k, milyen szor-
és bokor üde

KLÁRIKA BÉKIT. (Lásd a 310. lapon.)

AZ ÓRIAS KINCSE.

— Mese —

(Képpel a 316. lapon.)

HOL VOLT, hol nem volt: az Operenciás tengeren is tul, volt egyszer egy halász-ember és annak volt három fia. Sokáig nagy szegénységben éltek; egy napon azonban vidám képpel tért az öreg haza. Annyi halat fogott, hogy alig gyózték kiszedni a csónakból. És azontul a hányszor csak kiindult halászni, mindig ilyen gazdag fogással tért haza.

Lassanként nagyon jó módba jutott az öreg halász. Szép házat, kertet, sok földet vett, urasan élhetett. Fiai csak azon csodálkoztak, hogy az ócska csónakját még ekkor is nagy böcsületben tartotta, gondosan őrizte a fészkerben.

— Tüzre való már az! mondogatta a legöregebbik fiu megvetőleg.

— Urak vagyunk már, szólt a másik; nem is illik, hogy ez a hitvány csónak a régi szegénységünkre emlékeztessen.

De az öreg komolyan felelé:

— Nem úgy van az, fiaim. Ez az ócska csónak a legdrágább kincsünk. Ami egyebünk van, azt elveszthetjük; de ez a rozzant jószág vissza szerezheti, mert ez nem közönséges csónak ám. Egyszer ott a víz közepén jót tettem a vizek tündérével és ő megáldotta a csónakomat. Hát becsüljétek meg!

Nevettek a fiuk. Jó módjában, unalmában ugyan furcsa mesét talált ki az öreg!

No, azután hát elégedtek szépen, vigan, mig végre az öreg nagy beteg lett, meg is halt, miután még megintette fiait, hogy testvéreileg osztozkodjanak az örökségben. Jut elég mindegyiknek.

Csak hogy a két öregebbik rá sem hederített erre az intésre.

— Sokkal jobb volna, ha csak ketten osztoznánk, szólt a legnagyobbik.

— Mért is ne? mondá a másik. Azon a jámbor Gyuricza könnyen kifogunk.

Mert Gyuricza, a legfiatalabbik, nagyon jó szívü legény volt. Persze, mégis megcsóválta a fejét, mikor a testvérei így szóltak hozzá:

— Tudod, az apánk azt mondta, hogy az az ócska csónak a legdrágább kincsünk. Hát ezt a kincset neked adjuk, mi pedig a többi jószágon osztozunk.

Mit tehetett a jó Gyuricza? A testvéreivel háboruszkodni nem akart, hát arra szánta el magát, hogy világgá megy szerencsét próbálni. Valahol majd csak akad jó szolgálata, megkeresi a kenyerét.

— No, ha már megyek, legalább nem megyek gyalog, gondolta magában.

Elő huzta az ócska csónakot, ráeresztette a folyóra és bele ült. Nem is igen evezett, csak engedte, hadd usszék a vén-csónak, ahogy tud.

— Ha megeléjelem, majd kikötök, gondoló.

A csónak pedig folyvást a víz közepén uszott, még pedig oly sebesen, hogy Gyuricza egészen elámult.

— Nem is tudtam, hogy ez a víz olyan ragadós. No, mindegy! Annál hamarabb eljutok valahová.

A kellemes ringatózástól el is álmosdott, aztán bizony el is aludt. Mennyi idő mulva, maga sem tudta: de arra ébredt föl, hogy már egy kicsit sok is a jóbul, tulságosan ringatja a csónak, majd kibukik belőle.

Mi tagadás? . . . megszeppent, mikor látta, hogy kijutott a sík tengerre, ott is ropant fürgetegbe. Akkora hullámokat vetett

a tenger, mint akár a Szent-Gellért-hegye; hol magasra fölkapta a kis csónakot, majd a felhőkbe; hol meg mélyen lecsapta. Gyuricza keresztet vetett magára és készen volt rá, hogy a tenger lesz az ő sírja.

De a kis csónak csak nem akart fölfordulni. Addig-addig, hogy végre is elsimultak a hullámok és Gyuriczának nem lett semmi baja.

— Hm! Szegény jó apámnak talán mégis igaza volt.

Amint a fürgeteg elmúlt, azt látta Gyuricza, hogy a part közelébe jutott, még pedig egy gyönyörű nagy város kikötőjébe. Kiszállt, megbámulta a remek palotákat; de még inkább bámult azon, hogy itt minden ember olyan keserves képet vág, mint ha fog-huzásra készülne. Persze megkérdezte, mi a baj ebben a szép városban?

— Látszik, hogy idegen vagy, felelték neki. Gyász és szomorúság van az országban már sok estendő óta, amióta az a gonosz óriás elrabolta a királyunk drága ősi kincsét.

— Ejnye no! Hiszen majd csak gyűjt másikat.

— Olyat soha! Mert abban volt az országunk ereje, bölcsesége és gazdagsága. Egyik a csoda-kard volt, mely legyőzhetlenné teszi azt, aki forgatja; a második a három arany-tojó tyuk; a harmadik pedig a bölcsesség könyve, mely minden bajban megadja a jó tanácsot.

— Ez már valami! Hát vissza köll szerezni attól a gonosz óriástól!

— Ennyi eszünk magunknak is volna. Szegény jó királyunk a csoda-szép leányát és a fele királyságot ígérte annak, aki vissza szerzi a kincset. Meg is próbálta azt már sok jeles vitéz, de mind oda veszett.

Még csak közel sem juthat hozzá senki, mert az óriás messze lakik egy szigeten és minden reggel meg este ráfuj a tengerre, amitől olyan fürgeteg uralkodik ott örökké, hogy minden hajó elpusztul bele.

Nem szólt Gyuricza, csak gondolt nagyot. Mért ne próbálná meg ő is? Ha bele veszt, hát Isten neki! Különb és jelesb vitézek is oda veszték már.

Bele ült a vén csónakjába, neki indult a tengernek, bucsu-szóval oda szólván a parton állóknak:

— Vagy vissza szerzem az óriástól a kincset, vagy soha nem láttok többé!

No, erre még a legszomorubb képű emberek is nagyot nevettek. Azon a rozoga lélek-vesztőn egy puska-lövésnyire sem jut el a tengeren.

De Gyuricza csak megindult. A csónakja pedig oly gyorsan siklott tova, hogy néhány percz múlva már nem is látták.

Sokáig nyugodtan siklott odább a csónak. Gyuricza végre egy nagy szigetet pillantott meg a távol messzeségben. De mikor megpillantotta, már a csónak is megkezdte a tánczot, bele került a forgatagba.

Esteledett. Az óriás épp java friss szélvész t eresztett a tengerre, hogy éjjel senki meg ne közelíthesse a szigetet. Aludt is aztán nyugodtan, mert tudta, hogy nincs olyan hajó, melyet a tomboló hullámok el ne sülyesztenének.

Hát bizony Gyuricza már maga sem adott volna egy lyukas fillért a saját életéért. Bele kapaszkodott a csónak két oldalába és várta, mikor fordul fel a gyarló kis jószág, mikor merülnek a tenger fenekére. Ám a lenge csónak nem fordult fel, nem is merült el. Mire az est leszállt, Gyuricza azt vette észre, hogy közel van

a szigethez; a tenger pedig itt egészen csöndes, minden baj nélkül ki lehet kötni.

— Jó rejtett helyet köll találnom, nehogy az a mihaszna óriás belém botoljék, mikor nem akarom.

Talált is olyan sűrű bozótot, amelyen mindjárt meglátszott, hogy ott soha sem jár senki. Kihuzta a csónakot a vízből,

elrejtette a sűrűségbe, elő vette a tarisznyát, falatozott s végre lepihent, mert fáradtan, sötétben nem akart dologhoz látni.

Más nap korán hajnalban elő bujt és óvatosan kémlelődve ment a nagy vár-kastély közelébe, melyben az óriás lakott. Ott leskelődött sokáig. Végre hallotta, amint az ajtó nyílt. Meglapult egy sűrű bokor

... ODA DOBTA A TYUKOK ELÉ. (Lásd a 317. lapon.)

alatt és hallotta, hogy az óriás így szól a feleségéhez:

— Ma délre paprikás halat akarok. Megyek és fogok egy-két mázsa halat. Addig etesd meg az arany-tojó tyukokat.

Elsétált az óriás, a felesége pedig a baromfi-udvar felé ment. Gyuricza nagyóvatosan utána.

Az asszony kinyitotta a ketreczet és három gyönyörű tyukocska bujt elő, szaporán szedegetve föl a magot, melyet az asszony szórt eléjük. Gyuricza csak nézte, nézte. Törte is a fejét, miképen használhatná fel ezt a jó alkalmat? Egyszerre csak észre veszi, hogy az asszony elszunyókált a lóczán, ahol üldögélt.

— Várj csak, kifogok én rajtad!

Elő vett egy madzgot, fogott kövér nagy hernyót, a madzagra kötötte és oda dobta a tyukok elé. (Lásd a képet a 316. lapon.) A tyukok, alig hogy megpillantották, mihőn kapkodtak utána; de Gyuricza mindig el-elkapta, egyre közelebb csalta magához a tyukokat, míg nem végre egészen melléje jutottak. Ekkor hirtelen rájok borította a köpönyegét és rohanvást elrohant velök a sűrű bozótba.

— Bizonyos, hogy tüvé tesz az egész szigetet a tyukok után. Jobb is lesz egy-előre odább eveznem. Nem félek én már a haragos hullámoktól; tudta jó apám, mit mondott, mikor ezt a hitvány kis csónakot dicsérte.

Vizre eresztette a csónakot és bevezett messze a tengerre, ahol legveszedelmesebben kavarogtak a hullámok. Nem lett semmi baja. Ellenben a sziget felől iszonyatos bömbölést és visitást hallott.

— Ott rossz világ van, gondolá. Óriás bácsi ugyancsak dühöng; gyanitom is, miért visit az asszony.

Az óriás, miután jól kitombolta magát és kegyetlenül megverte gondatlan feleségét, csakugyan tüvé tette a szigetet, de hiába. A három csoda-tyuk szőrén lábán eltűnt.

— Megfoghatatlan! dörmögte az óriás. Itt a szigeten nem járhatott senki. Nem lehet máskép, mint hogy maguk röptek el.

Ebbe végre is bele nyugodott.

Gyuricza estére megint kikötött a szigeten és másnap reggel újra ott settenkedett a vár-kastély körül. Láta is, amint az óriás felesége a baromfi-udvarra ment, ahol aztán a ketreczeket nézegette, ha netán a tyukocskák vissza tértek volna. De

biz' ott nem talált semmit és busan ült el a lóczára.

— Ó jaj! O jaj! Hová is lehettek azok a drága tyukocskák?

Nagy csodálkozására a tyukok mögül egy sipító hang szólalt meg:

— Ó te együgyü! Hát nem tudsz a bajon segíteni?

Főriadt az asszony, körül nézett, de nem látott senkit.

— Ki van itt? Ki beszél itt?

— Jó barátod, a fekete manó, aki segíteni akar rajtad. Ne keress, mert meg nem láthatsz; én láthatatlan vagyok. De ha megteszed, amit mondok, akkor el lesz érve a cél, amelyért ide fáradtam.

— Beszélj hamar, mit tegyek?

— Nálatok a bölcsesség könyve, abban ez is meg van írva. Hozd elő és elolvasom neked, mert te rá nem találsz.

Szaladt az asszony a vár-kastélyba, elő hozta a bölcsesség könyvét és körül nézett.

— Itt a könyv! Jőjj, te jó manókám, olvasd ki hát belőle: hogyan kerítsem meg a tyukocskákat?

— Add ide!

— Hiszen nem látlak.

— Igaz a! Itt vagyok a kerítésen kívül, mert nekem bekerített helyre belépnem nem szabad. Hozd ide a könyvet és tedd le a szélső karóhoz. Aztán vissza mehatsz és leülhetsz a padra, mert sokáig kell a könyvben keresgélnem.

Megtette az asszony, aztán várt. Várt sokáig. Végre már nem győzte türelemmel.

— Még sem találtál rá a bölcs tanácsra?

Nem felelt senki. Nem volt ott többé a manó, de bizony a bölcsesség könyve sem, mert Gyuricza már messze járt vele. Persze hogy ő volt az a furfangos manó.

No, ekkor volt még csak hadd-el-hadd az óriás kastélyában! Beteg lett bele az óriás felesége.

— Valami furfangos ellenség férközött ide! dühöngött az óriás. Erős és vakmerő lehet, de majd elbánok vele. Elég a magam ereje is, de fölöslegül elő veszem a csoda-kardot is és úgy keresem meg a vakmerőt.

Késő estig hiába kereste, de másnap reggel újra hozzá fogott. És amint fűrkészve, kutatva járt-kelt, egyszerre csak nagy örömmel kiáltott fel:

— Mit látok! Az arany tojó tyukocskákat látom. Ott fenn vannak a fa tetején!

Hivogatta őket, de nem jöttek, ami nem is volt csoda, mert . . . oda voltak kötözve. Csak hogy az óriás ezt nem látta.

— Legelőször is a tyukocskákat viszem biztos helyre, gondolá. Lehozom őket a fáról.

Hogy a fára fölmászhasnék, letette a csoda-kardot a földre. Aztán gyorsan kapaszkodott föl. Mikor már jó magasra ért, gyanus zajt hallott. Letekintett . . . hát majd lezuhant ijedtében. Mert a fa alatt ott állt Gyuricza s épp fölkapta a kardot.

— Hagysz békét annak a kardnak? ordított az óriás. Rögtön agyon morzsollak!

— Jól van, csak gyere!

Bősz dühében le is ugrott az óriás és egy roppant ággal neki rohant Gyuriczának. Meg is bánta. A csoda-kard hamar végzett vele, a gonosz óriás holtan terült el a földön.

Gyuricza a karddal, könyvvel, tyukocskákkal most már nyugodtan ült be a csónakjába. A tengeren sem érte többé semmi

baj, nem kavarogtak már a hullámok. Szerencsésen megérkezett a király székvárosába, beállított a palotába és kirakta az öreg király elé a vissza szerzett kincseket.

Volt ámulás-bámulás, de még nagyobb öröm és vigadás az egész országban. A boldog öreg király mindjárt feleségül is adta a leányát Gyuriczának és nekik adta a fele királyságát. Aztán volt nagy lakodalom, hegyen-völgyön dinom-dánom három hétig s három nap. Mikor pedig végre bele fáradtak, boldogan éltek tovább és talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

MACZKO-BAL.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

SZAPORÁN czammogott, szinte biz' üggett Bocs urfi fõnn a sziklás erdõsében egyik medve-laktól a másikhöz. Bele is izzadt egy kicsit, de nem bánta; fiatal legény oda se néz egy kis fáradságnak, mikor mulatságról van szó. Már pedig õt a rendezõk azzal a megtisztelõ feladattal bízták meg õt, hogy a meghívókat hordja szét.

Be is adta minden maczkó-familiához a diszes meghívót, mely így szólt:

»Hold feljötte után a felsõ tisztáson ma éjjel bál lesz, ha esõ nem lesz; aki eljön: tánczol, vigad; aki nem jön: otthon sírhat. Am ha esõ lesz, akkor bál nem lesz.«

Volt aztán nagy készülõdés az egész rengetegben. Dehogy maradt volna el csak egy maczkó-familia is a bálról! Már elõre csiklándott a talpa minden maczkó urfinak és medve kisasszonynak, ami nem is csoda, mikor már oly nagy idõ mult el a tavalyi farsang óta. Mert azt mindenki tudja, hogy maczkóék nem akkor tartják a farsangot, amikor holmi városi és falusi népség, mely a tél derekán tánczol. Van esze a maczkó-

nemzetségek, hogy olyan csikorgó hidegben szépen alszik a barlangjában. De amint kitavasodik s enyhe a lég, zöld a lomb, akkor aztán számukra is kezdődik a vigalom.

El is jöttek mind a bálra. Olyan fényes társaság volt együtt, hogy még esztendőre is emlegetni fogják. Járták a kállai kettőst, körtánczot és czeppedlit, a talp alá való nótát pedig maguk fújták hozzá, így hát nem is volt baj, hogy a cigány banda nem jött el. Persze a siheder Bocs urfi is ott lábatlankodott, néha meg is zavarta a tánczot, amiért aztán egyik-másik deli tánczos meghuzta a fülét; de akinek vig a kedve, annak ez is jó multság. Csak egy öreg medve apót nem tudtak tánczra rábírn.

— Kívénültem már belőle. De azért még talán hasznomat vehetitek, mert hát ti könnyü véreű fiatalok csak a multságra gondoltok.

Eltűnt a vén medve apó, azt hitték, szunyókál valahol a bokor alatt. De hajnal felé egyszerre csak közéjük toppant újra:

— Elég volt, gyerekek! Most iziben oszlojtok, gyorsan haza kotródjatok, mert vadászok közelednek s gonosz táncz lesz, ha itt érnek!

Hallgattak a böles öregre, szaporán odább inaltak, haza is értek baj nélkül s a bálra nagyot aludtak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 18-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Rév, Okos, Szív, Csiga, Orom, Nagy, Tétel,
Fürge, Eret, Reped, Kár, Eper.

= *Roszcsoni Ferke.*

Helyesen fejtették meg: Kégl Margit, Jeszenszky Ilona, Kossaczky Gyula, Oppenheim Irén, Ritter Károly, Manheim Lajos, Mérey Ágosta, Horváth Kornél, Probstner Arthur, Frankl Frigyes, Gvermek Kálmán, Pilz Erika és Felice, Koch Nándor, Jurenák Gizi, Szitányi Mariska, Hampel Ferencz, Robitsek Magda, Kiss Erzsi és Anti, Vajna Gabriella, Elbeczky Gabriella, Gyika Marianne és Alice, Graefl Márta és Paula, Mor-

zsányi Elluska, Erdődy László, Preisach Frida, Loránt Ella, Kocsis Margit, Lány Viola és Mela, Török Stefike, Glücksthal testvérek, Kristóffy Andor, Badics Gizi, Breszlauer Blanka, Fuchs István, Virág Rózsika és Juliska, Bárdosy Valeria, Granitz Manó és Ödön, Altstock Hugo, Bernhardt István, Szmeccsányi Imre, Degenfeld Ilka, Mándy Thyra, Heumann Gertrud, Seyderhelm R. Feri, Husz Miczike, Hajnik Ilonka és Miklós, Andrássy Ilona és Dezső, Deutsch Emil, Somogyi testvérek, Balogh Andor, Nagy Lenke és Ernő, Fábry Unika, Kritsa Melitta, Herczeg Ilonka és Albert, Hein Irma és Etel, Rétay Vilma és Miczi, Nékám István és Ervin, Boros Emmike, Gyárfás Erzsébet, Esterházy Erzsébetke (Még egy ilyen rendes leányka tépett szélű papirosra ír levelet? *F. b.*), Soltész Juczi, Schwarzenberg Gizi és Imre, Benedek Dávid, Lichtenstein Klárka és Lajos, Kovalóczy Rudi, Molnár Albert, Dósa Magda, Záborszky Mariska és Dezső, Gaszner Illi, Piller Géza, Grosz Ilonka és Miklós, Fried Ernő és Béla, Pessl Lipót, Ybl Mártika, Pékány Ilonka, Pick Károly, Beck Ernő, Löwensohn Imre, Veress Gizi, Kálvin Erzsike, Jusztusz Hajnalka, Götz Irén és Ilonka (Hát ti soha sem olvastátok még a Forgó bácsi postájában, ha valamely kis hívet meginték, hogy ne írjon tépett szélű papirosra? *F. b.*), ifj. Somogyi Zsigmond, Mihályi Juliska, Fleischmann Erzsébet, Pintér Ilka, Herzfeld Paula és Elli, Sakly (?) Vera (Nem Sziklay? *F. b.*), Lipták Gyula, Barkóczy György, Jurkovich Erzsike, Dobák Béla, Mihály G. Elemér, Hollaky Ferencz, Szerelemhegyi Ervin, Janszó Frida, Ferencz és Tihamer, Nyárády László, Mader testvérek, Kazy Livia, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Szakáll Paula, Pfeifer testvérek, Rakovszky Zsófia, Cséry Ilonka, Fleischmann testvérek, Masjon Márta és Vili, Péterfy Vilma és Emma, Molnár Ilonka, Angyal Irma, Sier Friczi, Gruber Magda és Felix, Murgu Janesi, Hevessy Bella, Pirocska és Ozkár, Werkner Albert, Fekete Jenő, Komáromy Peter, Pick Károly, Diemár Kálmán, Eysner Frigyes, Kozrád Elza

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek a *Mader testvérek*, *Székes-Fehérvárott*, kiknek a jutalom közzvet (*Apró szindarabok*, gyermek-előadásokra gyűjtötte *Forgó bácsi*, több képpel, díszes vászon kötésben a »*Forgó bácsi könyvtára*« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 17 ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Dobák Béla, Jurkovich Erzsike, Barkóczy György, Löwinger Károly, Koronthály Zoltán, Janszó Frida, Ferencz és Tihamer, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Kozrád Elza, Cséry Ilonka, Angyal Irma.

KEPREJTVENY.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irtta *Marryat*, a magyar ifjúság számára fordította *dr. Dulácska Géza*: 94 képpel, képmény táblába kötve.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Andrássy Ilona. Ha tudod, hogy akkor, amikor a szerencse kedvez: mit kérde? — **Diémár Kálmán.** A szerzőnek olyan módon való megjelölése angol szokás. A szerző pedig angol. — **Draskóczy Lajos.** Ha a megfejtők név-sorába kívánsz jutni, idején (a rejtvény megjelenését követő héten) kell a megfejtést beküldened. A »Kis Lap« 15-dik számában közölt rejtvény megfejtésének határ-ideje rég elmúlt, hiszen már három hete, hogy a megfejtés és a megfejtők névsora megjelent a »Kis Lap«-ban. Azért írom ezt, hogy jövőre tudd mihez tartani magadat. Soraidban, mint mindig, örömet leltem most is. Azt a cikk-sorozatot te már érett elmével olvastad. Gyors fölépülésedet reményem, kívánom is; első sorban magadért és szerető szüleidért; aztán meg a »Kis Lap«-ért is, hogy a számára megírhasd azoknak a csacsiknak s a sárga kutyácskáknak viselt dolgait. — **Pessl Lipót.** Kedvező jelnek tekintem, hogy az előző után te következel, aki már, ha botok segélyével is, de már fönnjársz. — **Pörje László.** Olaszban a *ch* úgy hangzik mint a *k*. Nem *Misel*, hanem *Mikel*. — **Berger István.** Közöld velem a kötet- s lapszámot, melyben az a föladvány benne foglaltatik, s megkapod a választ, de csak is az esetre, ha nem rongyos papirosra írod leveledet. Ezt az ismételt intésemet mért nem vetted már eddig is figyelembe? — **Komáromy Péter.** Ez üzenetem második fele neked is szól. Írást beporozni nem illik. — **Dessewffy Marika.** Volt azokban a levelekben tán egy kis rikató is. — **Benedek Dávid.** A megfejtett szavak nem érdemlik a rájuk fordított fáradságot.

Vagy valamely szép mondást, nagy nevet, vagy közkeletű tárgyból alkoss rejtvényt. Ezt is úgy, hogy világosan felismerhető, tisztán írott betűt jegyezz a koczkába. — **Pick Károly.** A rejtvényed kedvéért az orrból nem szabad egy *r*-et lecsipni. A 2-ra nézve meg: *füvér* nem jó magyar szó. Amolyan önkényes alkotás. De minek is?... mikor ott a testvér, a bátya, néne, hug és öcs, mely testvér-megkülönböztetés egyik ékessége a magyar nyelvnek, amilyennel semmi más nyelv nem dicsekedhetik. Az *Omas és Lala* szerzőjének nevét nem tudom. Régi angol szokás, hogy valamely író megír egyszerre két munkát. P. o.: *Omas és Lala*, azután a *Sasköröm* címűeket. Amannak a czímlapján az író neve helyett ez áll: »a *Sasköröm* szerzőjétől«; emennek a czímlapján meg: »*Sasköröm*, az *Omas és Lala* szerzőjétől.« Mi az oka az ilyen álkodásnak, nem tudom; de tiszteltben köll tartani. — **Beck Ernő.** Sok ezerezen vagytok így. Ebben a gondolatban megvizsgálódhatol. Ugy látom azonban, hogy ezt a rovatot nem igen olvasgatód, különben nem fordulnál hozzám ilyen panasszal. — **Ybl Mártika.** Bizony, ha módját ejthetném, el is fogadnám a szíves meghívást. Éppen csak hogy megköszönhetem. — **Badics Gizli.** Oda se annak a kis esőnek! Hiszen májusi volt! — **Cséry Ilonka.** Aki az »utólagos megfejtők« sorába nem akar kerülni, az legyen rajta, hogy legföljebb egy hét alatt beküldje a megfejtést. Ha mind egyre a megfejtőket lesném, akik megkésve jelentkeznek és egyszerre (mint akár te is) *hármat* küldnek be: akkor bizony a »Kis Lap« nem jelenhetne meg szombaton, hogy vasárnap már ahhoz az olvasó társadhoz is eljusson, aki a messze Brassóban, Munkácson, Orsován v. Fiumében lakik. Neheztelésre tehát semmi okod. — **Ida néni.** Örvendek rajta, ha szíveskedik megtartani. A kedves levélre válasz is megy... talán. — **Konrád Elza.** Magad válassz magadnak a sok közül. — **Mdrály (?) Elemér.** A kiegészítendő szavak is valamely értelmet jelentsenek. Az *ogány, lán, iliom* stbnek semmi értelme. — **Janzó testv.** *Hárman* álltok a sorok alatt s *egy* kérdi: milyennek találom az írását? Melyőtöknek szóljon hát üzenetem? Személyes dolgokban pedig a »Kis Lap« nem ad fölvilágosítást. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

F. T. poczás levelét figyelembe nem vehetem.

JÓ SZÍV.

A szüniei gyermek-telep javára: *Dessewffy Marika* 60 kr. — *Chorin Ilonka* 5 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.